Política | Aleix Sarri | Actualitzat el 10/02/2019 a les 20:00

# La fi de l'equidistància possible

*«La repressió ha de ser contestada massivament tant al carrer com a les urnes. Jutjaran els presos, però el repte és de tots»*

*"El gran obstacle cap a la llibertat de l'home negre no és el Klu Klux Klan, sinó el moderat blanc que és més devot de l'ordre que de la justícia. Que prefereix la pau negativa que és l'absència de tensió, a una part positiva que és la presència de justícia; que et diu constantment "puc estar d'acord amb els objectius que cerques, però no amb els mètodes de l'acció directa"; que paternalment creu que pot posar calendari a la llibertat d'un altre home, que constantment aconsella esperar a "un millor moment".*

*Martin Luther King, ?Perquè no podem esperar', 1964.*

**Des de la tardor de 2017, la vida política a Catalunya**, i de retruc a Espanya, ha agafat tal velocitat que fa que la realitat sigui poc interpretable.

**Des del 17A, el 6 i 7 de Setembre, el 20 de Setembre, els escorcolls de la guàrdia civil, l'1-O, el 3-O, el 10-O**, l'empresonament dels Jordis, les eleccions no-convocades, la DUI, el 155 en forma d'eleccions forçades, l'acusació de rebel·lió de Maza, l'exili, l'empresonament del govern, l'alliberament provisional de la meitat dels presos, el Diplocat en liquidació de Soraya i fins al 21D.

**Els fets necessiten sedimentar abans d'esdevenir canvis en la mentalitat política, i això és el que està succeint ara mateix**. Ja no hi ha ningú a Catalunya que es pugui fer trampes al solitari creient que la presó, la repressió i l'exili siguin temporals, que tot tornarà aviat al seu lloc.

**El reingrés a la presó de març passat, el canvi de govern espanyol sense cap conseqüència tangible**, les euroordres rebutjades per rebel·lió i sedició a Bèlgica i Alemanya, les acusacions de rebel·lió sostingudes per la nova fiscal general, la normalització de Vox, les mogudes públiques per controlar l'aparell judicial. Tot és real.

**La no-investidura de Puigdemont, els vetos a Jordi Sànchez, l'empresonament de Jordi Turull a mitja investidura**, Montoro explicant que no hi va haver malversació, Pascual Sala afirmant que no hi ha rebel·lió, la campanya d'Andalusia basada en la catalanofòbia, la campanya d'España Global pagada amb diners públics, Lledoners, l'ignominiós trasllat, Soto del Real, les mentides del ministre Borrell. Tot és real.

**Si la presó de Lledoners ha estat el centre de la vida política els darrers sis mesos, ara aquest centre** passarà a ser el judici i la futura sentència del Suprem. Els presos ja no hi són, i la fermesa de la gent que els anava a donar la bona nit diàriament agafa un gran valor. El primer manament d'un moviment és donar suport humà als propis represaliats, fins i tot quan s'equivoquin.

**El judici, que comença aquest dimarts, també és real.** I la condemna de presó que caurà als represaliats de l'independentisme serà alta. Malgrat les veus domèstiques i internacionals que van apareixent dient que al final no s'hi atreviran, que Pedro Sánchez intervindrà o que hi haurà indults, res d'això succeirà; com em va dir un alt càrrec del govern espanyol cal un escarment que eviti que la propera generació s'atreveixi a intentar-ho.

**Si partim del principi del fet que Espanya és una gran rotonda tal com afirma en Francesc Canosa**, el més probable és que les paraules de Josep Pla per al govern Companys siguin profètiques i el judici al referèndum tingui poc impacte en l'opinió pública espanyola: "És possible que al voltant d'aquesta causa a Catalunya hi hagi un gran interès. Ací, no se n'observa cap, i, si

aquests senyors volen utilitzar l'ocasió del procés per a donar un míting, els passarà, respecte a la Península (...) que aquest míting no tindrà públic". No es pot dir el mateix de l'opinió pública internacional, clar.

**Opinió internacional que Borrell i l'España Global intenten tranquil·litzar, amb escàs èxit.** Ja durant la guerra de separació, el 1640, el comte Duque de Olivares, va muntar un grup de propagandistes anticatalans entre els quals s'incloïa un tal Francisco de Quevedo.

**També com si això fos el 1923 o el 1938 per posar dos exemples propers**, les veus que reclamen entre l'unionisme l'abolició definitiva de l'autogovern català són cada cop més fortes. També dins el PSOE. Siguin quan siguin les pròximes eleccions espanyoles, quasi tots els escenaris porten a un nou 155, més dur que l'anterior.

**L'independentisme fa bé de rebutjar els pressupostos de Sánchez**, no en treia cap rèdit real, blanquejava un govern que ha fet poc a part de no ser el PP, i posa el focus en el judici.

**Mentrestant la manifestació ultra d'avui ha fracassat en termes de mobilització** però de moment ha assolit els seus objectius polítics: 1) aturar en sec el diàleg amb Catalunya i 2) amenaçar Pedro Sánchez amb acabar a Soto del Real per alta traïció en cas que negociï res.

**Pedro Sánchez té ara l'oportunitat de retornar a la taula de diàleg**, i l'atenció internacional - cada cop més crítica amb el triumvirat ultra- hi està amatent. No fer-ho senyalitzaria que s'ha deixat segrestar per tots aquells que volen venjança i no solucions.

**La pujada al poder de Casado, Rivera i Abascal és probable**, encara que no segura. I no depèn del que facin l'independentisme, sinó de què voti un poble espanyol que ja ha acceptat l'"a por ellos" i la catalanofòbia com a vàlvules d'escapament legítimes.

**La realitat és que no es pot conviure en un Estat en què (almenys) la meitat de la classe política ambiciona** destruir els teus consensos més bàsics, es diguin TV3, immersió lingüística, mossos, o la simple idea que els problemes polítics s'han de resoldre políticament.

**Tot plegat té un punt de xoc de realitat**, i els espais per a l'equidistància moral que permeten a molts demòcrates votar a l'unionisme, es van reduint. Veurem fins a on. El judici també serà un xoc de realitat per als independentistes de tots els colors que ja havien posat les còmodes llums llargues.

**És el deure de tots els demòcrates catalans de ser conscients de tot plegat**, fer nostre el #JoAcuso dels presos i aplicar-lo en la nostra vida diària enfront de la farsa autoritària de l'Estat. La repressió ha de ser contestada massivament tant al carrer com a les urnes. Jutjaran els presos, però el repte és de tots.